Biuletyn Europejski nr 7 (30)/ 2016*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 4

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 7

- Karta Praw Podstawowych UE s. 7
- Cła s. 7
- Cudzoziemcy s. 8
- Obywatelstwo UE s. 9
- Ochrona środowiska s. 9
- Podatki s. 11
- Rolnictwo s. 18
- Swobodny przepływ kapitału s. 18
- Swobodny przepływ towarów s. 20
- Własność intelektualna, przemysłowa i handlowa s. 20
- Zamówienia publiczne s. 21

Orzecznictwo ETPC s. 23

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych s. 28

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- 16 czerwca 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem w sprawie I FSK 2078/14 skierował do TSUE **pytanie prejudycjalne z dziedziny podatku VAT**. Jest to 56. pytanie polskiego sądu administracyjnego skierowane do TSUE na podstawie art. 267 TFUE (zob. treść pytania – s. 28 niniejszego Biuletynu).

- 28 czerwca 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem w sprawie II OSK 1346/16 skierował do TSUE **pytanie prejudycjalne z zakresu prawa wizowego**. Jest to 57. pytanie polskiego sądu administracyjnego skierowane do TSUE na podstawie art. 267 TFUE (zob. treść pytania – s. 28 niniejszego Biuletynu).

- 16 czerwca 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości UE wydał **wyrok w sprawie C-229/15 Minister Finansów przeciwko Janowi Mateusiakowi**; omówienie na s. 16 niniejszego Biuletynu.

- 21 czerwca 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości UE wydał **postanowienie w sprawie C-393/15 Dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie przeciwko ESET spol. s r.o. sp. z o.o., Oddział w Polsce**; omówienie na s. 17 niniejszego Biuletynu.

- 9 czerwca 2016 r. Parlament Europejski przyjął zaproponowane przez KE **rozporządzenie, którego celem jest ograniczenie kosztów i formalności towarzyszących składaniu dokumentów urzędowych w innym kraju UE**. Dzięki nowym przepisom, przy przedstawianiu dokumentów urzędowych wydanych w innym kraju UE, nie będzie już trzeba starać się o pieczątkę poświadczającą autentyczność dokumentów urzędowych wydanych w innym państwie członkowskim, takich jak akt urodzenia, małżeństwa lub zgonu. Rozporządzenie znosi także obowiązek dostarczania w każdej sytuacji kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem i uwierzytelnionego tłumaczenia takich dokumentów urzędowych. Rozporządzenie ustanawia również gwarancje zapobiegające nadużyciom w tym zakresie. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia państwa członkowskie mają dwa i pół roku na przyjęcie niezbędnych środków umożliwiających bezproblemowe stosowanie rozporządzenia po upływie tego okresu. Szerzej: http://europa.eu/rapid/press-release_IP-16-2092_pl.htm

- W dniu 14 czerwca 2016 r. Rada Ministrów przyjęła w trybie obiegowym **Raport z wykonywania wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przez Polskę za 2015 r.** Raport został sporządzony zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 4) Zarządzenia nr 73 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Zespołu do spraw Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (z późniejszymi zmianami). Jest to już czwarty raport roczny nt. wykonywania wyroków Trybunału. Został on opracowany przez Pełnomocnika Ministra Spraw Zagranicznych do spraw postępowań przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w oparciu o materiały przedłożone przez poszczególne ministerstwa i inne podmioty odpowiedzialne za wykonanie orzeczeń Trybunału, uczestniczące w pracach Zespołu ds. Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Raport stwierdza pozytywne tendencje w

zakresie wykonywania wyroków Trybunału przez Polskę, co potwierdza znaczna liczba orzeczeń uznawanych przez Komitet Ministrów RE za wykonane przez Polskę w kolejnych latach. Sukcesywnie spada też liczba orzeczeń Trybunału znajdujących się w fazie wykonywania pod nadzorem Komitetu Ministrów.

- 15-16 czerwca w Brukseli odbyły się **Europejskie Dni Rozwoju**, będące najważniejszym wydarzeniem w zakresie współpracy na rzecz rozwoju w UE. Wydarzenie to, będące w tym roku już dziesiątym z kolei, określane jest „Davos dla rozwoju". Przypadło ono w kluczowym momencie dla przyszłości rozwoju międzynarodowego – tuż po przyjęciu we wrześniu 2015 r. Programu na rzecz zrównoważonego rozwoju, stanowiącego uniwersalne ramy na rzecz eliminacji ubóstwa i osiągnięcia zrównoważonego rozwoju do 2030 r. W tym roku uczestnicy koncentrowali się na realizacji 17 celów zrównoważonego rozwoju, opartych na 5 kluczowych zagadnieniach zrównoważonego rozwoju, jakimi są: partnerstwo, pokój, przestrzeń dobrobytu, planeta i populacja.

- 23 czerwca 2016 r. obywatele Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w **referendum** wypowiedzieli się za **opuszczeniem struktur UE**. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego Martin Schulz, przewodniczący Rady Europejskiej Donald Tusk, premier Holandii sprawującej rotacyjną prezydencję w Radzie UE Mark Rutte oraz Jeana-Claude Juncker – przewodniczący Komisji Europejskiej wydali wspólne oświadczenie na temat wyników tego referendum. Stwierdzili m.in., że zgodnie z ustaleniami, „Nowe porozumienie dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej", zawarte w trakcie szczytu Rady Europejskiej w dniach 18-19 lutego 2016 r., nie wejdzie w życie i staje się nieaktualne.

- Komisja Europejska przedstawiła **projekt budżetu na 2017 r.** Dwa podstawowe cele UE w ramach projektowania budżetu to podtrzymanie ożywienia w europejskiej gospodarce oraz poprawa bezpieczeństwa i podejmowanie działań humanitarnych w związku z wyzwaniami w unijnym sąsiedztwie. UE przeznaczy więcej środków na inwestycje w pobudzanie wzrostu, tworzenie miejsc pracy i konkurencyjność w Unii Europejskiej oraz na zabezpieczenie niezbędnych zasobów na ochronę granic zewnętrznych UE, wzmocnienie bezpieczeństwa wewnątrz Unii i poza jej granicami (m.in. poprzez utworzenie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej), wsparcie na przyjęcie i integrację uchodźców, a także eliminowanie przyczyn migracji w krajach pochodzenia i tranzytu. Szerzej: http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/2017/statement-of-estimates-of-the-european-commission.pdf (dokument w jęz. angielskim).

Nowe akty prawne UE

[*) Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/873 z dnia 1 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 690/2008 uznające chronione strefy narażone na szczególne ryzyko dla zdrowia roślin we Wspólnocie. Rozporządzenie weszło w życie dnia 3 czerwca 2016 r. i jest stosowane od 1 maja 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 145, s. 10—17).

- Protokół o sprostowaniu do Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisanego w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r. (Dz.U. C 306 z 17.12.2007). Data dokumentu: 7 czerwca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 150, s. 1—1).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej. Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 20 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 176, s. 21—54).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej. Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 20 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 176, s. 55—91).

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Tekst mający znaczenie dla EOG). Dyrektywa weszła w życie dnia 5 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 157, s. 1—18).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1014 z dnia 8 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w zakresie wyłączeń dotyczących podmiotów prowadzących handel towarami (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 19 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 171, s. 153—154).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt") (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 19 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 171, s. 66—143).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1013 z dnia 8 czerwca 2016 r. zmieniające

rozporządzenie (WE) nr 184/2005 w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie bilansu płatniczego, międzynarodowego handlu usługami i zagranicznych inwestycji bezpośrednich (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 19 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 171, s. 144—152).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie weszło w życie dnia 30 czerwca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 171, s. 1—65).

- Decyzja Rady (UE) 2016/954 z dnia 9 czerwca 2016 r. upoważniająca do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie ustrojów majątkowych par międzynarodowych, obejmującej zarówno sprawy dotyczące małżeńskich ustrojów majątkowych, jak i skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 159, s. 16—18).

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/910 z dnia 9 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1235/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu produktów ekologicznych z krajów trzecich. Rozporządzenie weszło w życie dnia 17 czerwca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 153, s. 23—24).

- Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/969 z dnia 15 czerwca 2016 r. określająca standardowe wymagania w zakresie sprawozdawczości odnoszącej się do współfinansowanych przez Unię krajowych programów zwalczania i kontroli chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych i nadzoru nad tymi chorobami oraz uchylająca decyzję wykonawczą 2014/288/UE (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 3615) (Tekst mający znaczenie dla EOG). (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 160, s. 94—102).

- Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/1005 z dnia 22 czerwca 2016 r. zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do włókien azbestu (chryzotylowego) (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 13 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 165, s. 4—7).

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1034 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (Tekst mający znaczenie dla EOG). Dyrektywa weszła w życie dnia 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 175, s. 8—11).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1033 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii

Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie weszło w życie dnia 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 175, s. 1—7).

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1024 z dnia 24 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 669/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu niektórych rodzajów pasz i żywności niepochodzących od zwierząt (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie weszło w życie dnia 28 czerwca 2016 r. i jest stosowane od 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 168, s. 1—6).

- Rozporządzenie Rady (UE) 2016/1104 z dnia 24 czerwca 2016 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich. Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 28 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 183, s. 30—56).

- Rozporządzenie Rady (UE) 2016/1103 z dnia 24 czerwca 2016 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach dotyczących małżeńskich ustrojów majątkowych. Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 28 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 183, s. 1—29).

- Rozporządzenie Rady (UE) 2016/1050 z dnia 24 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1388/2013 otwierające i ustalające sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe. Rozporządzenie weszło w życie dnia 30 czerwca 2016 r. i jest stosowane od dnia 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 173, s. 1—4).

- Rozporządzenie Rady (UE) 2016/1051 z dnia 24 czerwca 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1387/2013 zawieszające cła autonomiczne wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty rolne i przemysłowe. Rozporządzenie weszło w życie dnia 30 czerwca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 173, s. 5—33).

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1047 z dnia 28 czerwca 2016 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Rozporządzenie weszło w życie dnia 30 czerwca 2016 r. i jest stosowane od dnia 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 170, s. 36—66).

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1055 z dnia 29 czerwca 2016 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do technicznych warunków właściwego podawania do wiadomości publicznej informacji poufnych i opóźniania podawania do wiadomości publicznej informacji poufnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 (Tekst mający znaczenie dla EOG). Rozporządzenie weszło w życie dnia 1 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 173, s. 47—51).

- Sprostowanie regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Dz.U. L 265 z 29.9.2012). Data dokumentu: 30 czerwca 2016 r. Rozporządzenie wchodzi w życie dnia 20 lipca 2016 r. (Dz. Urz. UE z 2016 r. Nr L 173, s. 108—108).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Karta Praw Podstawowych UE

Wyrok Trybunału z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-205/15, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov przeciwko Vasile Toma, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci

Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo dostępu do sądu – Zasada równości broni – Zasady równoważności i skuteczności – Postępowanie egzekucyjne majce na celu wykonanie orzeczenia sądowego nakazującego zwrot podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii – Zwolnienie władz publicznych z określonych opłat sądowych – Właściwość Trybunału

*) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, które zwalniają osoby prawne prawa publicznego z opłat sądowych przy wnoszeniu przez nie powództwa opozycyjnego w ramach postępowania egzekucyjnego mającego na celu wykonanie orzeczenia sądowego nakazującego zwrot podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii i które zwalniają te podmioty z obowiązku wniesienia kaucji przewidzianej przy składaniu wniosków o zawieszenie takiego postępowania egzekucyjnego, w sytuacji gdy wnioski składane przez osoby fizyczne i osoby prawne prawa prywatnego w ramach tych postępowań podlegają co do zasady opłatom sądowym.

Cła

Wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie C-291/15, EURO 2004. Hungary Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólna taryfa celna – Wartość celna – Ustalanie wartości celnej – Wartość transakcyjna – Cena faktycznie zapłacona – Wątpliwości co do prawdziwości zadeklarowanej ceny – Cena zadeklarowana niższa od ceny zapłaconej w ramach innych transakcji obejmujących towary podobne

*) Artykuł 181a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3254/94 z dnia 19 grudnia 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przez organy celne praktyki tego rodzaju co stanowiąca metodę wskazaną w art. 30 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. praktyka rozpatrywana w postępowaniu głównym, polegająca na ustalaniu wartości celnej przywożonych towarów na podstawie wartości transakcyjnej towarów podobnych, jeżeli zadeklarowana wartość transakcyjna została uznana za nienormalnie niską w porównaniu ze średnią statystyczną cen zakupu stosowanych w przywozie towarów podobnych, mimo że organy

celne nie podważyły ani nie zakwestionowały w inny sposób autentyczności faktury i świadectwa przelewu bankowego przedłożonych w celu wykazania ceny faktycznie zapłaconej za przywożone towary, przy czym importer nie przedstawił na żądanie organów celnych dodatkowych dowodów lub informacji w celu wykazania prawidłowości zgłoszonej wartości transakcyjnej.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie C-63/15, Mehrdad Ghezelbash przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Określanie państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego – Artykuł 12 – Wydanie dokumentów pobytu lub wiz – Artykuł 27 – Środek prawny – Zakres kontroli sądowej

*) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji tego rodzaju, jaka zaistniała w postępowaniu głównym osoba ubiegająca się o azyl może powołać w ramach skargi na podjętą wobec niej decyzję o przekazaniu błędne zastosowanie kryterium odpowiedzialności ustanowionego w rozdziale III owego rozporządzenia, w szczególności kryterium dotyczącego wydania wizy, ustanowionego w art. 12 owego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie C-47/15, Sélina Affum przeciwko Préfet du Pas-de-Calais, Procureur général de la cour d'appel de Douai

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115 WE – Wspólne normy i procedury stosowane wobec powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Zatrzymanie – Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość orzeczenia w przypadku nielegalnego wjazdu kary pozbawienia wolności – Sytuacja „tranzytu" – Wielostronna umowa o readmisji

*) Wykładni art. 2 ust. 1 i art. 3 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy dokonywać w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego przebywa na terytorium państwa członkowskiego nielegalnie i w związku z tym objęty jest zakresem stosowania tej dyrektywy w przypadku gdy, nie spełniając warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w tym państwie członkowskim przejeżdża przez jego terytorium jako pasażer autobusu przyjeżdżającego z jednego państwa członkowskiego, które należy do strefy Schengen, i jadącego do innego państwa członkowskiego, które nie należy do tej strefy.

*) Wykładni dyrektywy 2008/115 należy dokonywać w ten sposób, iż sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu, za sam

fakt nielegalnego przekroczenia przez obywatela państwa trzeciego granicy wewnętrznej, które sprawia, że jego pobyt w tym państwie członkowskim staje się nielegalny, stosowanie kary pozbawienia wolności przed zakończeniem procedury powrotu ustanowionej tą dyrektywą.

Powyższa wykładnia pozostaje aktualna w sytuacji gdy dany obywatel może zostać przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie umowy lub porozumienia w rozumieniu art. 6 ust. 3 tej dyrektywy.

Obywatelstwo UE

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-438/14, Nabiel Peter Bogendorff von Wolffersdorff przeciwko Standesamt der Stadt Karlsruhe, Zentraler Juristischer Dienst der Stadt Karlsruhe

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Art. 21 TFUE – Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich – Ustawa państwa członkowskiego znosząca przywileje i zakazująca przyznawania nowych tytułów szlacheckich – Nazwisko osoby dorosłej, będącej obywatelem wspomnianego państwa, nabyte w trakcie zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim, którego osoba ta posiada także obywatelstwo – Nazwisko zawierające elementy tytułów szlacheckich – Zamieszkanie w pierwszym państwie członkowskim – Odmowa przez organy pierwszego państwa członkowskiego wpisania do rejestru aktów stanu cywilnego nazwiska nabytego w drugim państwie członkowskim – Względy uzasadniające – Porządek publiczny – Niezgodność z podstawowymi zasadami prawa niemieckiego

*) Artykuł 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że organy państwa członkowskiego nie są zobowiązane do uznania nazwiska obywatela tego państwa członkowskiego w przypadku, gdy posiada on także obywatelstwo innego państwa członkowskiego, w którym nabył to swobodnie wybrane nazwisko zawierające kilka elementów tytułów szlacheckich, które są niedopuszczalne na gruncie prawa pierwszego państwa członkowskiego, o ile zostanie wykazane – czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego –, że taka odmowa uznania nazwiska jest w tym kontekście uzasadniona względami porządku publicznego, ponieważ jest odpowiednia i niezbędna do zagwarantowania poszanowania zasady równości wszystkich obywateli wspomnianego państwa członkowskiego wobec prawa.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie C-158/15, Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV przeciwko Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

Odesłanie prejudycjalne – Zanieczyszczenie powietrza – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Dyrektywa 2003/87/WE – Pojęcie „instalacji” – Objęcie składu paliwa – Rozporządzenie (UE) nr 601/2012 – Pojęcie „paliwa wyprowadzonego z instalacji”

*) Skład paliwa elektrowni węglowej taki jak ten, którego dotyczy postępowanie główne i który został opisany przez sąd odsyłający, stanowi część „instalacji” w rozumieniu art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1359/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r.

*) Artykuł 27 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 206/2014 z dnia 4 marca 2014 r. należy interpretować w ten sposób, że utrata węgla będąca wynikiem naturalnego procesu samozagrzewania się węgla w czasie jego składowania w miejscu stanowiącym część instalacji w rozumieniu art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87 nie może zostać uznana za węgiel wyprowadzony z tej instalacji.

Wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie C-69/15, Nutrivet D.O.O.E.L. przeciwko Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko – Odpady – Przemieszczanie – Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 – Artykuł 2 pkt 35 lit. g) pkt (iii) – Nielegalne przemieszczanie – Błędne lub niespójne informacje wpisane do dokumentu zawartego w załączniku VII do tego rozporządzenia – Artykuł 50 ust. 1 – Sankcje znajdujące zastosowanie w przypadkach naruszenia przepisów tego rozporządzenia – Proporcjonalność

*) Wykładni art. 2 pkt 35 lit. g) pkt (iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 255/2013 z dnia 20 marca 2013 r., należy dokonywać w taki sposób, że przemieszczanie odpadów – takich jak wymienione w załączniku III do tego rozporządzenia, przeznaczonych do odzysku – należy uznać za nielegalne w rozumieniu tego przepisu, w przypadku gdy dokument towarzyszący dotyczący tego przemieszczania zawiera błędne lub niespójne informacje odnoszące się do importera/odbiorcy, instalacji odzysku i państw zainteresowanych niezależnie od prawidłowego oznaczenia tych informacji w innych dokumentach udostępnionych właściwym organom, zamiaru wprowadzenia tych organów w błąd oraz wszczęcia przez wspomniane organy postępowania przewidzianego w art. 24 tego rozporządzenia.

*) Wykładni art. 50 ust. 1 rozporządzenia nr 1013/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 255/2013, na mocy którego sankcje stosowane przez państwa członkowskie w przypadku naruszenia przepisów tego rozporządzenia winny być w szczególności proporcjonalne, należy dokonywać w taki sposób, że przemieszczanie odpadów, którego dokument towarzyszący zawiera informacje błędne lub niespójne, może co do zasady być ukarane grzywną, której kwota jest równa kwocie grzywny stosowanej w przypadku naruszenia obowiązku wypełnienia tego dokumentu. Sąd krajowy w ramach kontroli proporcjonalności takiej sankcji jest zobowiązany w szczególności wziąć pod uwagę ryzyko, jakie stwarza naruszenie przepisów w dziedzinie ochrony środowiska i zdrowia ludzi.

Wyrok Trybunału z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-648/13, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko – Polityka Unii Europejskiej w dziedzinie gospodarki wodnej – Dyrektywa 2000/60/WE – Monitorowanie stanu ekologicznego i stanu chemicznego wód powierzchniowych – Plany gospodarowania wodami w dorzeczu

*) Nie dokonując pełnej lub prawidłowej transpozycji art. 2 pkt 19, 20, 26 i 27, art. 8

ust. 1, art. 9 ust. 2, art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 5 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zmienionej dyrektywą 2008/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r., jak też pkt 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 i 2.4.1 załącznika V i części A pkt 7.2–7.10 załącznika VII do tej dyrektywy, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy tych przepisów oraz art. 24 tejże dyrektywy.

Podatki

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-263/15, Lajvér Meliorációs Nonprofit Kft., Lajvér Csapadékvízrendezési Nonprofit Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV)

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcia „podatnika do celów podatku od wartości dodanej” i „działalności gospodarczej” – Artykuł 24 ust. 1 – Pojęcie „świadczenia usług” – Roboty inżynieryjne na obszarach wiejskich – Budowa i eksploatacja kanalizacji do odprowadzania wody przez spółkę handlową o celu niezarobkowym – Wpływ finansowania robót z wykorzystaniem pomocy państwa i pomocy Unii Europejskiej

*) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że eksploatacja robót inżynieryjnych na obszarach wiejskich, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, przez spółkę handlową o celu niezarobkowym wykonującą taką działalność przynoszącą dochód tylko tytułem uzupełniającym, stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu tego przepisu, niezależnie od okoliczności, iż, po pierwsze, roboty te zostały w dużej mierze sfinansowane z pomocy państwa i, po drugie, ich eksploatacja przynosi jedynie dochody związane z pobieraniem niewielkiej opłaty, przy czym opłata ta ma charakter stały ze względu na przewidziany okres jej pobierania.

*) Artykuł 24 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że eksploatacja robót inżynieryjnych na obszarach wiejskich takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym polega na odpłatnym świadczeniu usług z tego względu, że są one bezpośrednio związane z opłatą, która została lub zostanie otrzymana, z zastrzeżeniem że opłata ta w niskiej kwocie stanowi równowartość świadczonej usługi, niezależnie od okoliczności, iż świadczenia te prowadzą do spełnienia obowiązku ustawowego. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy kwota opłaty, która została lub zostanie otrzymana, jako świadczenie wzajemne, może uzasadniać istnienie bezpośredniego związku pomiędzy świadczeniem usług, które zostało lub zostanie zrealizowane, a wspomnianym świadczeniem wzajemnym, i w konsekwencji charakter odpłatny świadczenia usług. Sąd ten powinien zwłaszcza upewnić się, że przewidziana przez skarżące w postępowaniu głównym opłata nie pokrywa tylko częściowo świadczeń, które zostały lub zostaną wykonane, i że jej wysokość nie została ustalona przy uwzględnieniu innych możliwych czynników, które mogłyby, w stosownym przypadku, podważyć bezpośredni związek pomiędzy świadczeniem a świadczeniem wzajemnym.

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-81/15, Kapnoviomichania Karelia AE przeciwko Ypourgos Oikonomikon,

Odesłanie prejudycjalne – Opodatkowanie – Ogólny system podatku akcyzowego – Dyrektywa 92/12/EWG – Przewożone wyroby tytoniowe znajdujące się w procedurze zawieszenia podatku akcyzowego – Odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu – Możliwość pociągnięcia przez państwa członkowskie uprawnionego właściciela składu do solidarnej odpowiedzialności za zapłatę kwot odpowiadających karom pieniężnym nałożonym na sprawców przemytu – Zasady proporcjonalności i pewności prawa

*) Dyrektywę Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienioną dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia 14 grudnia 1992 , w świetle ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej, a w szczególności w świetle zasad pewności prawa i proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu - takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala na orzeczenie solidarnej odpowiedzialności za zapłatę kwot odpowiadających karom pieniężnym nałożonym w przypadku naruszenia popełnionego w trakcie przepływu towarów znajdujących się w procedurze zawieszenia podatków akcyzowych, w szczególności w stosunku do właścicieli tych towarów, jeżeli właściciele ci są powiązani ze sprawcami naruszenia stosunkiem umownym czyniącym tych sprawców ich pełnomocnikami - na podstawie którego to uregulowania uprawniony właściciel składu zostaje uznany za solidarnie odpowiedzialnego, bez możliwości uwolnienia się od tej odpowiedzialności poprzez przedstawienie dowodu na to, że nie można go w żaden sposób powiązać z działaniami sprawców naruszenia, za zapłatę wspomnianych kwot nawet wówczas, gdy zgodnie z prawem krajowym ów właściciel składu nie był ani właścicielem rzeczonych towarów w chwili popełnienia naruszenia, ani nie był związany ze sprawcami tego naruszenia stosunkiem umownym czyniącym tych sprawców jego pełnomocnikami.

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-418/14, ROZ-ŚWIT Zakład Produkcyjno-Handlowo-Usługowy Henryk Ciurko, Adam Pawłowski spółka jawna przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej we Wrocławiu

Odesłanie prejudycjalne – Podatek akcyzowy – Dyrektywa 2003/96/WE – Zróżnicowane stawki podatku akcyzowego dla paliw silnikowych i paliw do ogrzewania – Przesłanka stosowania stawki dla paliw do ogrzewania – Złożenie miesięcznego zestawienia oświadczeń, zgodnie z którymi nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych – Stosowanie stawki podatku akcyzowego przewidzianej dla paliw silnikowych w wypadku braku złożenia tego zestawienia – Zasada proporcjonalności

*) Dyrektywę Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienioną dyrektywą Rady 2004/75/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że:
– nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na podstawie których sprzedawcy paliw są zobowiązani do złożenia w wyznaczonym terminie miesięcznego zestawienia oświadczeń

nabywców, według których nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych, oraz
– sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na mocy których w braku złożenia takiego zestawienia w wyznaczonym terminie, do sprzedanego paliwa stosowana jest stawka podatku akcyzowego przewidziana dla paliw silnikowych, podczas gdy zostało stwierdzone, że przeznaczenie tego produktu do celów opałowych nie budzi wątpliwości.

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawach połączonych C-226/14 i C-228/14, Eurogate Distribution GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-226/14) oraz DHL Hub Leipzig GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-228/14)

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej – Procedura składu celnego – Procedura tranzytu zewnętrznego – Powstanie długu celnego w następstwie niewykonania obowiązku – Wymagalność podatku VAT

*) Artykuł 7 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej od towarów ponownie wywiezionych jako towarów niewspólnotowych nie jest należny, gdy owe towary w dalszym ciągu podlegają procedurom celnym przewidzianym w tym przepisie w dniu ich ponownego wywozu, ale przestają im podlegać ze względu na ów ponowny wywóz, również wówczas, gdy dług celny powstał wyłącznie na podstawie art. 204 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.

*) Artykuł 236 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005 w związku z przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji tego rodzaju, jak w postępowaniu głównym, uwzględniając, że podatek od wartości dodanej od towarów ponownie wywiezionych jako towarów niewspólnotowych nie jest należny, gdy owe towary w dalszym ciągu podlegają procedurom celnym przewidzianym w art. 61 tej dyrektywy, również wówczas, gdy dług celny powstał wyłącznie na podstawie art. 204 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, brak jest osoby zobowiązanej do zapłaty podatku od wartości dodanej. Artykuł 236 owego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nie może on mieć zastosowania w sytuacjach dotyczących zwrotu podatku od wartości dodanej.

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-355/14, Polichim-SS EOOD przeciwko Naczałnik na Mitnica – Swisztow

Odesłanie prejudycjalne – Podatki pośrednie – Podatek akcyzowy – Dyrektywa 2008/118/WE – Wymagalność podatku akcyzowego – Artykuł 7 ust. 2 – Pojęcie „opuszczenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych” – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Wykorzystywanie produktów energetycznych do produkcji

energii elektrycznej – Nabycie i odsprzedaż przez pośredniego nabywcę produktów energetycznych znajdujących się w składzie podatkowym – Bezpośrednia dostawa produktów energetycznych podmiotowi gospodarczemu w celu produkcji energii elektrycznej – Wskazanie pośredniego nabywcy jako „odbiorcy" produktów w dokumentach podatkowych – Naruszenie wymogów prawa krajowego odnoszących się do zwolnienia z podatku akcyzowego – Odmowa zwolnienia – Dowód wykorzystywania produktów w warunkach umożliwiających zwolnienie z podatku akcyzowego – Proporcjonalność

*) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że sprzedaż wyrobu akcyzowego przechowywanego w składzie podatkowym przez uprawnionego prowadzącego taki skład pociąga za sobą jego dopuszczenie do konsumpcji dopiero w momencie, gdy wyrób ten opuszcza fizycznie dany skład podatkowy.

*) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej w związku z art. 7 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie odmowie przez władze krajowe zwolnienia z akcyzy produktów energetycznych, które po tym, jak zostały sprzedane przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy pośredniemu nabywcy, zostają odsprzedane przez tego nabywcę końcowemu podmiotowi zużywającemu, który spełnia wszystkie wymogi przewidziane w prawie krajowym do celów zwolnienia z akcyzy, i któremu produkty te zostają bezpośrednio dostarczone ze składu podatkowego przez tego uprawnionego prowadzącego ów skład, z tego tylko względu, że pośredni nabywca, wskazany przez tego uprawnionego prowadzącego skład podatkowy jako ich odbiorca, nie ma statusu końcowego podmiotu zużywającego uprawnionego na mocy prawa krajowego do odbierania produktów energetycznych zwolnionych z akcyzy.

Wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie C-586/14, Vasile Budișan przeciwko Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj

Odesłanie prejudycjalne – Podatki wewnętrzne – Artykuł 110 TFUE – Podatek pobierany przez państwo członkowskie od pojazdów samochodowych przy ich pierwszej rejestracji lub pierwszym przepisaniu prawa własności – Neutralność podatkowa w stosunku do używanych pojazdów samochodowych pochodzących z innych państw członkowskich oraz podobnych pojazdów samochodowych dostępnych na rynku krajowym

*) Artykuł 110 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:
– postanowienie to nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło podatek od pojazdów samochodowych obciążający używane przywożone pojazdy przy ich pierwszej rejestracji w tym państwie członkowskim i pojazdy już zarejestrowane w rzeczonym państwie członkowskim przy pierwszym przepisaniu prawa własności tych drugich pojazdów w tymże państwie,
– postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, aby to państwo członkowskie zwolniło z tego podatku pojazdy już zarejestrowane, za które uiszczony został obowiązujący wcześniej podatek, który nie

został zwrócony, a co do którego orzeczono, że jest niezgodny z prawem Unii.

Wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie C-332/14, Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR przeciwko Finanzamt Krefeld

Odesłanie prejudycjalne – Opodatkowanie – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci – Zakres stosowania – Odliczenie podatku naliczonego – Towary i usługi wykorzystane równocześnie w ramach transakcji podlegających opodatkowaniu i transakcji zwolnionych z podatku (towary i usługi o użytku mieszanym) – Określenie przeznaczenia towarów i usług nabytych dla celów budowy, użycia, konserwacji i utrzymania budynku służącego do realizacji w części transakcji uprawniających do odliczenia i w części transakcji nieuprawniających do odliczenia – Zmiana przepisów krajowych przewidujących sposób obliczania części podlegającej odliczeniu – Artykuł 20 – Korekta odliczeń – Pewność prawna – Uzasadnione oczekiwania

*) Artykuł 17 ust. 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której budynek jest używany na późniejszym etapie obrotu dla celów dokonywania transakcji uprawniających do odliczenia i transakcji nieuprawniających do odliczenia, państwa członkowskie nie są zobowiązane do ustanowienia, że towary i usługi używane na wcześniejszym etapie obrotu w celach wzniesienia, nabycia, używania, konserwacji lub utrzymania tego budynku są w pierwszej kolejności przyporządkowane tym różnym transakcjom, gdy tego rodzaju przyporządkowanie jest trudne do wykonania, by w dalszej kolejności jedynie prawo do odliczenia przysługujące w związku z tymi towarami i usługami, które są używane jednocześnie dla niektórych transakcji uprawniających do odliczenia i dla innych transakcji nieuprawniających do odliczenia było określane poprzez zastosowanie kryterium podziału wedle wielkości obrotu lub, pod warunkiem, że metoda ta zapewni dokładniejsze ustalenie części odliczenia, wedle powierzchni.

*) Artykuł 20 szóstej dyrektywy 77/388 zmienionej dyrektywą 95/7 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on przeprowadzenia korekty odliczeń podatku od wartości dodanej dokonanych w związku z towarami lub usługami objętymi art. 17 ust. 5 tej dyrektywy wskutek przyjęcia podczas okresu rozpatrywanego okresu korekty kryterium podziału tego podatku, stosowanego dla celów obliczenia odliczeń, odbiegającego od metody określania prawa do odliczenia przewidzianej w owej dyrektywie.

*) Ogólne zasady prawa Unii pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one mającym zastosowanie przepisom krajowym, które nie ustanawiają w sposób wyraźny korekty podatku naliczonego w rozumieniu art. 20 szóstej dyrektywy zmienionej dyrektywą 95/7 po dokonaniu zmiany kryterium podziału podatku od wartości dodanej, używanego dla celów obliczenia niektórych odliczeń, ani nie przewidują przepisów przejściowych, jakkolwiek podział podatku naliczonego dokonany przez podatnika wedle klucza podziału

mającego zastosowanie przed tą zmianą został uznany w sposób ogólny jako prawidłowy przez najwyższy organ sądowniczy.

Wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie C-186/15, Kreissparkasse Wiedenbrück przeciwko Finanzamt Wiedenbrück

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Artykuł 173 ust. 1 – Towary i usługi wykorzystywane zarówno do transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i do transakcji zwolnionych z podatku (towary i usługi do użytku mieszanego) – Ustalenie kwoty odliczenia podatku od wartości dodanej – Proporcja podlegająca odliczeniu – Artykuł 174 – Proporcja podlegająca odliczeniu obliczona przy zastosowaniu kryterium podziału według wielkości obrotów – Artykuł 173 ust. 2 – Uregulowanie stanowiące odstępstwo – Artykuł 175 – Zasada zaokrąglania proporcji podlegającej odliczeniu – Artykuły 184 i 185 – Korekta odliczeń

*) Artykuł 175 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie nie są zobowiązane do stosowania zasady zaokrąglania przewidzianej przez ten przepis, jeżeli proporcja podlegająca odliczeniu jest obliczana według jednej z metod stanowiących odstępstwo wskazanych w art. 173 ust. 2 tej dyrektywy.

*) Artykuł 184 i nast. dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do stosowania zasady zaokrąglania ustanowionej w art. 175 ust. 1 tej dyrektywy w przypadku korekty odliczeń, jeżeli na podstawie ich przepisów krajowych proporcja podlegająca odliczeniu została obliczona według jednej z metod wskazanych w art. 173 ust. 2 tej dyrektywy lub w art. 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, tylko w wypadku, gdy zasada ta została zastosowana w celu ustalenia pierwotnej kwoty odliczenia.

Wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie C-229/15, Minister Finansów przeciwko Janowi Mateusiakowi

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 18 lit. c), art. 184 i 187 – Czynności podlegające opodatkowaniu – Zaprzestanie działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu – Zatrzymanie towarów, w stosunku do których odliczono podatek VAT – Korekta odliczeń – Okres korekty – Opodatkowanie na mocy art. 18 lit. c) dyrektywy 2006/112 po upływie okresu korekty

*) Artykuł 18 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zaprzestania podlegającej opodatkowaniu działalności gospodarczej podatnika zatrzymanie towarów przez podatnika, jeżeli podatek od wartości dodanej od owych towarów podlegał odliczeniu w momencie ich nabycia, można uznać za odpłatną dostawę towarów podlegającą opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej, jeżeli upłynął okres korekty przewidziany w art. 187

dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162.

Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie C-267/15, Gemeente Woerden przeciwko Staatssecretaris van Finaciën

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej – Podatek naliczony – Odliczenie

*) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, w sytuacji gdy podatnik zlecił wzniesienie budynku i sprzedał go po cenie niższej niż koszt jego budowy, podatnikowi temu przysługuje prawo do odliczenia całego podatku od wartości dodanej naliczonego w związku z budową tego budynku, a nie wyłącznie częściowego odliczenia tego podatku, w wysokości odpowiadającej częściom tegoż budynku, które jego nabywca przeznacza na działalność gospodarczą. Fakt, że nabywca ten przekazuje osobie trzeciej określoną część tego budynku do nieodpłatnego korzystania nie ma w tym względzie żadnego znaczenia.

Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie C-11/15, Odvolací finanční ředitelství przeciwko Český rozhlas

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Podatek od wartości dodanej – Artykuł 2 pkt 1 – Świadczenie usług dokonywane odpłatnie – Pojęcie – Publiczna działalność nadawcza – Finansowanie z obligatoryjnej opłaty ustawowej

*) Artykuł 2 pkt 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że publiczna działalność nadawcza, taka jak w postępowaniu głównym, finansowana z obowiązkowych opłat ustawowych pobieranych od właścicieli i posiadaczy odbiorników radiowych i prowadzona przez spółkę nadawczą utworzoną na podstawie ustawy nie stanowi świadczenia usług „dokonywanego odpłatnie" w rozumieniu tego przepisu, a zatem nie wchodzi w zakres stosowania rzeczonej dyrektywy.

Postanowienie Trybunał z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie C-393/15 Dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie przeciwko ESET spol. s r.o. sp. z o.o., Oddział w Polsce

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Artykuł 169 lit. a) – Spółka mająca siedzibę w państwie członkowskim, w którym dokonuje opodatkowanych transakcji – Oddział zarejestrowany w innym państwie członkowskim na potrzeby zapłaty podatku od wartości dodanej – Sporadyczne dokonywanie transakcji opodatkowanych w tym państwie – Główna działalność polegająca na dokonywaniu transakcji wewnętrznych na rzecz wspomnianej spółki – Podatek od wartości dodanej naliczony przez ten oddział – Odliczenie w państwie członkowskim rejestracji

*) Artykuł 168 i art. 169 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że oddział

spółki z siedzibą w innym państwie członkowskim, który został zarejestrowany w danym państwie członkowskim na potrzeby zapłaty podatku od wartości dodanej i który dokonuje głównie niepodlegających opodatkowaniu tym podatkiem wewnętrznych transakcji na rzecz tej spółki, a także sporadycznie czynności opodatkowanych w państwie członkowskim jego rejestracji, ma prawo do odliczenia podatku naliczonego w tym ostatnim państwie, nałożonego na towary i usługi wykorzystywane na potrzeby opodatkowanych czynności wspomnianej spółki dokonywanych w innym państwie członkowskim, w którym spółka ta ma swoją siedzibę.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawach połączonych C-333/15 i C-334/15, María del Pilar Planes Bresco przeciwko Comunidad Autónoma de Aragón

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Zintegrowany system zarządzania niektórymi systemami pomocy i ich kontroli – Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 – System płatności jednolitych – Artykuły 43 i 44 – Uprawnienia do płatności oparte na powierzchni – Hektary kwalifikujące się do objęcia pomocą obszarową – Trwałe użytki zielone – Uregulowanie krajowe uzależniające kwalifikowalność obszarów trwałych użytków zielonych przekraczających wielkość powierzchni upraw paszowych początkowo uwzględnionych przy ustaleniu uprawnień do płatności od ich wykorzystania na potrzeby hodowlane gospodarstwa rolnego

*) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2012/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie sporne w postępowaniu głównym, które stoi na przeszkodzie uwzględnieniu, na poczet hektarów kwalifikujących się do objęcia pomocą obszarową za rolniczy rok gospodarczy, zgłoszonych przez rolnika obszarów trwałych użytków zielonych, które przekraczają wielkość powierzchni trwałych użytków zielonych początkowo uwzględnionej w celu ustalenia przysługujących mu uprawnień do płatności na hektar, chyba że rolnik ten wykaże, iż wspomniane obszary są rzeczywiście wykorzystywane na potrzeby hodowlane jego gospodarstwa rolnego we wspomnianym rolniczym roku gospodarczym.

Swobodny przepływ kapitału

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-252/14, Pensioenfonds Metaal en Techniek przeciwko Skatteverket

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Art. 63 TFUE – Opodatkowanie dochodów funduszy emerytalnych – Odmienne traktowanie funduszy emerytalnych będących rezydentami i funduszy emerytalnych niebędących rezydentami – Ryczałtowe opodatkowanie funduszy emerytalnych na podstawie fikcyjnego dochodu – Pobranie podatku u źródła od dochodów

z dywidend otrzymanych przez fundusze emerytalne niebędące rezydentami – Porównywalność

*) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:
– nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego dywidendy wypłacane przez spółkę będącą rezydentem podlegają opodatkowaniu u źródła w chwili, gdy dywidendy te zostają wypłacone na rzecz funduszu emerytalnego niebędącego rezydentem, a gdy dywidendy te zostają wypłacone na rzecz funduszu emerytalnego będącego rezydentem, podlegają one opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem obliczanym na podstawie fikcyjnego dochodu, które w założeniu ostatecznie ma odpowiadać opodatkowaniu całości dochodów kapitałowych zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa;
– stoi jednak na przeszkodzie temu, aby fundusze emerytalne niebędące rezydentami pobierające dywidendy nie mogły uwzględniać ewentualnych kosztów uzyskania przychodu bezpośrednio związanych z otrzymaniem dywidend, jeżeli metoda obliczania podstawy opodatkowania funduszy emerytalnych będących rezydentami przewiduje takie uwzględnienie, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie C-479/14, Sabine Hünnebeck przeciwko Finanzamt Krefeld

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE – Podatek od darowizn – Darowizna nieruchomości położonej na terytorium kraju – Krajowe przepisy przewidujące kwotę wolną od podatku wyższą w przypadku rezydentów niż w przypadku nierezydentów – Istnienie systemu prawa wyboru, który umożliwia każdej osobie mającej miejsce zamieszkania w państwie członkowskim Unii skorzystanie z wyższej kwoty wolnej od podatku

*) Artykuły 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym w wypadku darowizn pomiędzy nierezydentami, przy braku szczególnego wniosku nabywcy, skorzystanie ze sposobu obliczania podatku z zastosowaniem obniżonej kwoty wolnej od podatku. Postanowienia te stoją również na przeszkodzie, w każdym razie, przepisom krajowym przewidującym, na wniosek tego nabywcy, skorzystanie ze sposobu obliczania podatku z zastosowaniem podwyższonej kwoty wolnej od podatku obowiązującej w wypadku darowizn, których stroną jest przynajmniej jeden rezydent, przy czym skorzystanie z tej możliwości przez niebędącego rezydentem nabywcę powoduje zsumowanie, dla celów obliczenia podatku należnego tytułem danej darowizny, wszystkich darowizn otrzymanych przez tego obdarowanego od tej samej osoby w okresie dziesięciu lat poprzedzających tę darowiznę i dziesięciu lat następujących po niej.

Wyrok Trybunału z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie C-176/15, Guy Riskin, Geneviève Timmermans przeciwko État belge

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE – Artykuł 4 TUE – Podatki bezpośrednie – Opodatkowanie dywidend – Dwustronna umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania – Państwo trzecie – Zakres zastosowania

*) Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE w związku z art. 4 TUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, by w sytuacji tego rodzaju co sytuacja rozpatrywana w postępowaniu

głównym państwo członkowskie nie zastosowało korzystnego traktowania – udzielonego akcjonariuszowi będącemu rezydentem na podstawie dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej pomiędzy tym państwem członkowskim a państwem trzecim, na mocy której podatek pobrany u źródła przez państwo trzecie jest zaliczany bezwarunkowo na poczet podatku należnego w owym państwie członkowskim zamieszkania akcjonariusza – względem będącego rezydentem akcjonariusza otrzymującego dywidendy pochodzące z państwa członkowskiego, z którym owo państwo członkowskie zamieszkania zawarło dwustronną umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, uzależniającą przyznanie tego rodzaju zaliczenia od dochowania warunków dodatkowych przewidzianych w prawie krajowym.

Swobodny przepływ towarów

Wyrok Trybunału z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie C-15/15, New Valmar BVBA przeciwko Global Pharmacies Partner Health Srl

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ towarów – Zakaz środków o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w wywozie – Artykuł 35 TFUE – Spółka mająca siedzibę w regionie obowiązywania języka niderlandzkiego Królestwa Belgii – Uregulowania zobowiązujące do sporządzania faktur w języku niderlandzkim pod rygorem nieważności bezwzględnej – Umowa koncesji o charakterze transgranicznym – Ograniczenie – Uzasadnienie – Brak proporcjonalności

*) Artykuł 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom jednostki sfederowanej państwa członkowskiego – takiej jak wspólnota flamandzka Królestwa Belgii – nakładającym na każde przedsiębiorstwo, którego miejsce prowadzenia działalności znajduje się na terytorium tej jednostki, obowiązek redagowania wszystkich danych figurujących na fakturach dotyczących transakcji transgranicznych wyłącznie w języku urzędowym rzeczonej jednostki pod rygorem nieważności tych faktur stwierdzanej przez sąd z urzędu.

Własność intelektualna, przemysłowa i handlowa

Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie C-419/15, Thomas Philipps GmbH & Co. KG przeciwko Grüne Welle Vertriebs GmbH

Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Wzory wspólnotowe – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Artykuły 32 i 33 – Licencja – Rejestr wzorów wspólnotowych – Prawo licencjobiorcy do występowania z powództwem o stwierdzenie naruszenia pomimo braku wpisu licencji do rejestru – Prawo licencjobiorcy do występowania z powództwem o stwierdzenie naruszenia w celu uzyskania naprawienia własnej szkody

*) Artykuł 33 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca może dochodzić roszczeń wynikających z naruszenia prawa

do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego stanowiącego przedmiot licencji, choć licencja ta nie została wpisana do rejestru wzorów wspólnotowych.

*) Artykuł 32 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca może w ramach wszczętego przez siebie zgodnie z tym przepisem postępowania dotyczącego naruszenia wzoru wspólnotowego domagać się naprawienia szkody, którą sam poniósł.

Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie C-280/15, Irina Nikolajeva przeciwko Multi Protect OÜ

Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 ust. 3 i art. 102 ust. 1 – Obowiązek wydania przez sąd orzekający w sprawach unijnych znaków towarowych postanowienia zakazującego osobie trzeciej kontynuowania działań stanowiących naruszenie – Nieprzedstawienie żądania mającego na celu uzyskanie takiego postanowienia – Pojęcie „szczególnych powodów" niewydania takiego zakazu – Pojęcie „odpowiedniego odszkodowania" w odniesieniu do działań podjętych po opublikowaniu zgłoszenia unijnego znaku towarowego, a przed opublikowaniem rejestracji takiego znaku

*) Artykuł 102 ust. 1 rozrządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by na podstawie pewnych zasad prawa krajowego w zakresie postępowania sąd orzekający w sprawach unijnych znaków towarowych powstrzymał się od wydania postanowienia zakazującego osobie trzeciej kontynuowania działań stanowiących naruszenie z tego względu, że właściciel danego znaku towarowego nie przedstawił przed sądem żądania o takiej treści.

*) Artykuł 9 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on możliwości dochodzenia przez właściciela unijnego znaku towarowego odszkodowania w odniesieniu do działań podjętych przez osobę trzecią przed opublikowaniem zgłoszenia znaku towarowego. W odniesieniu do działań osoby trzeciej podjętych po opublikowaniu zgłoszenia znaku towarowego, ale przed opublikowaniem jego rejestracji, znajdujące się w tym przepisie pojęcie „odpowiedniego odszkodowania" obejmuje zwrot korzyści rzeczywiście uzyskanych przez osoby trzecie w wyniku używania tego znaku towarowego we wspomnianym okresie. Natomiast z zakresu pojęcia „odpowiedniego odszkodowania" wykluczone jest naprawienie szkody o szerszym zakresie, którą właściciel wspomnianego znaku towarowego mógł ponieść, w tym – w odpowiednim przypadku – zadośćuczynienie na krzywdę.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-27/15, Pippo Pizzo przeciwko CRGT Srl

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/18/WE – Udział w przetargu – Możliwość powołania się na zdolności innych przedsiębiorstw w celu spełnienia wymaganych kryteriów – Nieuiszczenie składki nieprzewidzianej w wyraźny sposób – Wykluczenie z przetargu bez możliwości uzupełnienia tego braku

*) Artykuły 47 i 48 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych zezwalających wykonawcy na powołanie się na zdolność innego podmiotu lub szeregu innych podmiotów w celu spełnienia minimalnych wymogów udziału w przetargu, które ten wykonawca spełnia jedynie w części.
*) Zasadę równego traktowania i obowiązek przejrzystości należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie wykluczeniu wykonawcy z przetargu publicznego wskutek niedopełnienia przez niego obowiązku, który nie wynika wyraźnie z dokumentacji przetargowej lub obowiązującej krajowej ustawy, lecz z wykładni tej ustawy i tej dokumentacji, a także z uzupełniania przez krajowe organy administracji lub sądownictwa administracyjnego występujących w tej dokumentacji luk. W tych okolicznościach zasady równego traktowania i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by umożliwić wykonawcy zaradzenie tej sytuacji i spełnienie omawianego obowiązku w terminie wyznaczonym przez instytucję zamawiającą.

Wyrok Trybunału z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie C-410/14, Dr. Falk Pharma GmbH przeciwko DAK-Gesundheit

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 1 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „zamówienia publicznego” – System zakupów towarów polegający na dopuszczeniu w charakterze dostawcy wszystkich wykonawców, którzy spełniają z góry ustalone warunki – Dostawa refundowanych produktów leczniczych w ramach ogólnego systemu zabezpieczenia społecznego – Umowy zawarte między kasą ubezpieczenia zdrowotnego a wszystkimi dostawcami produktów leczniczych opartych na danej substancji czynnej, którzy zgadzają się udzielić rabatu od ceny sprzedaży w z góry ustalonej wysokości – Ustawodawstwo przewidujące co do zasady zastąpienie refundowanego produktu leczniczego wprowadzonego do obrotu przez wykonawcę, który nie zawarł takiej umowy, produktem leczniczym tego samego rodzaju wprowadzonym do obrotu przez wykonawcę, który zawarł taką umowę

*) Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi zamówienia publicznego w rozumieniu tej dyrektywy system umów taki jak system sporny w postępowaniu głównym, poprzez który podmiot publiczny zamierza nabyć na rynku towary w drodze zawierania umów w całym okresie ważności tego systemu z każdym wykonawcą zobowiązującym się dostarczać określone towary na z góry ustalonych warunkach, bez dokonywania wyboru spośród zainteresowanych wykonawców i zezwalając im na przystąpienie do tego systemu w całym okresie jego ważności.

*) W zakresie, w jakim przedmiot postępowania dopuszczającego do systemu umów takiego jak postępowanie sporne w

postępowaniu głównym posiada niewątpliwie znaczenie transgraniczne, postępowanie to powinno być zaplanowane i przeprowadzone zgodnie z podstawowymi zasadami traktatu FUE, w szczególności z zasadami niedyskryminacji i równego traktowania wykonawców oraz z obowiązkiem przejrzystości, który się z nich wywodzi.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok (Izba) z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie Papaioannou przeciwko Grecji (skarga nr 18880/15)

Brak naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC – prawo dostępu do sądu – obowiązek wykazania przez podmiot odwołujący się, że sąd nie orzekał jeszcze w zakresie danego specyficznego zagadnienia prawnego

W październiku 2008 r. Léonidas Papaioannou wystąpił do organu planistycznego o wydanie zaświadczenia o samowoli budowlanej w odniesieniu do niektórych części centrum handlowego, które zostało zbudowane obok jego nieruchomości, a także o nakaz ich rozbiórki. We wniosku L. Papaioannou zaznaczył, że plan został zmieniony w sposób niezgodny z prawem – do budynku dodano bowiem kondygnacje wcześniej niezaplanowane. Wniosek został odrzucony, a L. Papaioannou złożył skargę do sądu administracyjnego. Sąd utrzymał w mocy decyzję organu administracji. W skardze do Rady Stanu L. Papaioannou odwołał się do art. 12 ustawy nr 3900/2010 dotyczącej postępowania przyspieszonego przed Radą Stanu, zgodnie z którym skarżący byli zobowiązani do wykazania, że sąd nie orzekał jeszcze w zakresie danego specyficznego zagadnienia prawnego. W swojej skardze L. Papaioannou zaznaczył, że zagadnienie przedstawione Radzie Stanu nie było dotychczas przedmiotem jej orzecznictwa. Skarżący zarzucił jednocześnie niezgodność art. 12 ustawy nr 3900/2010 z konstytucją przez to, że orzecznictwo sądowe zostało podniesione do rangi źródła prawa. Rada Stanu odrzuciła skargę L. Papaioannou z uwagi na to, że skarżący nie wykazał w sposób dostateczny, że sąd nie orzekał uprzednio w zakresie danego zagadnienia prawnego.

Trybunał zauważył, że celem ustawy nr 3900/2010 jest umożliwienie Radzie Stanu orzekania w krótkim czasie w sprawach dotyczących interesu publicznego oraz ukształtowania linii orzeczniczej, na której mogą opierać się sądy administracyjne niższych instancji w podobnych przypadkach. Ograniczenia wynikające z art. 12 tej ustawy mają na celu zapobieganie pochopnemu korzystaniu przez jednostkę z procedury odwoławczej oraz przeciążaniu Rady Stanu sprawami, a także uniknięcie opóźnień w administracyjnym wymiarze sprawiedliwości. Realizacja tych celów ma

umożliwić Radzie Stanu skuteczne wykonywanie jej funkcji sądowych.
Trybunał podkreślił, że warunkiem dopuszczalności skargi do Rady Stanu jest wykazanie przez skarżącego, że albo sporne zagadnienie prawne nie było dotychczas przedmiotem orzecznictwa sądowego, albo że każda z podstaw skargi dotyczy szczególnego problemu prawnego o decydującym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sporu i każdy aspekt prawny tego rozstrzygnięcia pozostaje w sprzeczności z ugruntowanym orzecznictwem Rady Stanu, innego sądu najwyższego lub z ostatecznym rozstrzygnięciem niższych sądów administracyjnych. Trybunał zauważył, że art. 12 ustawy nr 3900/2010 był już przedmiotem obszernego orzecznictwa Rady Stanu, która dokonała wykładni i wyjaśniła znaczenie tego przepisu. W konsekwencji ETPC stwierdził, że wymogi formalne dotyczące składania skargi do Rady Stanu były jasne i przewidywalne, a przede wszystkim czyniły zadość zasadzie pewności prawa.
Rozstrzygając sprawę, ETPC zwrócił uwagę, że L. Papaioannou wyjaśnił w skardze, że wcześniej Rada Stanu nie rozstrzygała przedstawionego przez niego zagadnienia prawnego, a także zarzucił niezgodność art. 12 ustawy nr 3900/2010 z art. 26 konstytucji, gdyż ustawa ta w zakresie, w jakim uzależniała dopuszczalność skargi od istnienia rozbieżności miedzy orzecznictwem sądów najwyższych a orzecznictwem sądów administracyjnych niższych instancji, nadała orzecznictwu rangę źródła prawa. Trybunał zaznaczył, że kwestia konstytucyjności art. 12 ustawy została już rozstrzygnięta przez grecką Radę Stanu w orzeczeniu z 5 lipca 2012 r. (nr 2456/2012), tj. zanim skarżący złożył skargę, a ponadto argumentacja L. Papaioannou o braku stosownego orzecznictwa została sformułowana w sposób lakoniczny i bez uzasadnienia prawnego potwierdzającego, że podniesiona kwestia nie była przedmiotem wcześniejszego orzecznictwa.
Wziąwszy pod uwagę szczególną rolę Rady Stanu w zapewnieniu spójności orzecznictwa, ETPC uznał, że uzależnienie dopuszczalności skargi od wykazania przez skarżącego istnienia obiektywnych okoliczności, przewidzianych prawem i z uwzględnieniem wykładni sądów administracyjnych, nie było na tyle nieproporcjonalne, aby stwierdzić naruszenie prawa dostępu do sądu. Trybunał podkreślił, że ograniczenia wynikające z art. 12 ustawy nr 3900/2010 służyły usprawiedliwionemu celowi. W związku z tym ETPC uznał, że w sprawie L. Papaioannou zachowano racjonalne relacje między zastosowanymi środkami a założonym celem obowiązującej regulacji. Trybunał orzekł więc, że Grecja nie naruszyła art. 6 ust. 1 EKPC.

Wyrok (Wielka Izba) z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie Baka przeciwko Węgrom (skarga nr 20261/12)

Naruszenie art. 6 ust. 1 i art. 10 EKPC – prawo dostępu do sądu – wolność wypowiedzi – przedwczesne wygaśnięcie mandatu prezesa Sądu Najwyższego w związku z krytyką przeprowadzonych reform prawnych

András Baka, były sędzia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (1991–2008), w 2009 r. został wybrany przez parlament węgierski na stanowisko prezesa Sądu Najwyższego na sześcioletnią kadencję, która miała zakończyć się w czerwcu 2015 r. Z racji pełnionej funkcji był również przewodniczącym Krajowej Rady Sądownictwa i w zakresie jego obowiązków pozostawało wypowiadanie się na temat projektów ustaw mających wpływ na wymiar sprawiedliwości. W okresie między lutym a listopadem 2011 r. A. Baka krytykował niektóre reformy prawne dotyczące sądów, w tym

propozycję obniżenia wieku emerytalnego sędziów z 70 do 62 lat. Wyrażał on swoje opinie za pośrednictwem rzecznika, w publicznych listach i komunikatach prasowych, jak również w wystąpieniach w parlamencie.

W kwietniu 2010 r. na Węgrzech została zainicjowana reforma konstytucyjna. W rezultacie w grudniu 2011 r. przyjęto przepisy przejściowe do nowej konstytucji węgierskiej, które przewidywały, że następcą prawnym Sądu Najwyższego będzie Kúria (historyczna nazwa Sądu Najwyższego), a mandat prezesa Sądu Najwyższego zakończy się wraz z wejściem w życie ustawy zasadniczej. Mandat A. Baki wygasł 1 stycznia 2012 r., tj. trzy i pół roku przed upływem kadencji, na którą został wybrany. Wcześniejsze zakończenie kadencji pociągnęło za sobą również utratę wynagrodzenia należnego prezesowi Sądu Najwyższego oraz niektórych świadczeń przysługujących mu po zaprzestaniu pełnienia tej funkcji.

W związku ze zmianą przepisów o organizacji i administracji sądownictwa A. Baka nie spełniał już kryteriów przewidzianych dla kandydatów do pełnienia funkcji prezesa Kúrii. Nowe przepisy wprowadzały m.in. wymóg co najmniej pięcioletniego doświadczenia sędziowskiego na Węgrzech, natomiast nie uwzględniały okresu pełnienia funkcji sędziego sądu międzynarodowego. W grudniu 2011 r. parlament węgierski wybrał prezesa Kúrii (Pétera Daráka) oraz przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa (Tünde Handó), a A. Baka pozostał w Kúrii jako zwykły sędzia i prezes izby cywilnej.

W skardze do ETPC A. Baka zarzucił w szczególności, że po pierwsze został pozbawiony dostępu do sądu z tego powodu, iż wcześniejsze wygaśnięcie mandatu prezesa Sądu Najwyższego jako efekt zmian konstytucyjnych nie mogło stać się przedmiotem kontroli sądowej nawet przez Trybunał Konstytucyjny (art. 6 EKPC), a po drugie – wygaśnięcie mandatu było rezultatem publicznie wyrażanej przez niego krytyki polityki rządu w zakresie reformy sądownictwa (art. 10 EKPC).

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC Trybunał zaznaczył, że A. Baka został wybrany do pełnienia funkcji prezesa Sądu Najwyższego na podstawie przepisów ustawy określającej sześcioletni okres kadencji oraz zawierającej wyczerpujący katalog przyczyn wcześniejszego wygaśnięcia mandatu (porozumienie stron, rezygnacja albo odwołanie, upływ kadencji oraz zakończenie piastowania urzędu sędziego). Tylko w przypadku odwołania, wymagającego wykazania niekompetencji w wykonywaniu zadań kierowniczych, możliwe było wygaśnięcie mandatu prezesa wbrew woli osoby piastującej tę funkcję. W tym przypadku zainteresowany mógł jednak dochodzić swoich praw na drodze sądowej. Trybunał uznał zatem, że istnieje prawo do piastowania zajmowanego urzędu przez pełną kadencję. Zdaniem ETPC zasady konstytucyjne dotyczące niezależności sądownictwa i nieusuwalności sędziów potwierdzają, że prawo A. Baki do pełnienia urzędu przez pełną kadencję podlegało ochronie. Z kolei fakt, że mandat wygasł na skutek wejścia w życie przepisów przejściowych do nowej konstytucji nie może wykluczyć, retrospektywnie, roszczenia przysługującego A. Bace na mocy przepisów obowiązujących w momencie jego wyboru.

Następnie ETPC potwierdził, że zgodnie z jego orzecznictwem funkcjonariusze publiczni mogą zostać wyłączeni z zakresu stosowania art. 6 ust. 1 EKPC, jeśli zostaną spełnione dwa warunki: po pierwsze, prawo krajowe musi zawierać wyraźnie wyłączenie dostępu do sądu w odniesieniu do konkretnych stanowisk lub kategorii pracowników, a po drugie – wyłączenie to musi być uzasadnione z przyczyn obiektywnych w interesie państwa. Trybunał odniósł się do pierwszego z tych warunków, gdyż to wystarczyło do

uznania, że art. 6 ust. 1 EKPC znajduje w sprawie A. Baki zastosowanie.
Przede wszystkim ETPC zauważył, że A. Baka nie został wyraźnie wyłączony z zakresu podmiotowego prawa dostępu do sądu, a wręcz przeciwnie – prawo krajowe przewidywało możliwość zaskarżenia decyzji o odwołaniu przed sądem do spraw służby publicznej. Dostęp A. Baki do sądu został jednak utrudniony przez fakt, że przedwczesne wygaśnięcie jego mandatu przewidziano w projekcie ustawy o organizacji i administracji sądownictwa oraz w przepisach przejściowych do nowej ustawy zasadniczej, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Zatem skarżący nie miał możliwości zakwestionowania tej decyzji przed sądem do spraw służby publicznej, a niewątpliwie mógłby to uczynić, gdyby został odwołany na podstawie przepisów obowiązujących w momencie wyboru na stanowisko prezesa Sądu Najwyższego. W związku z tym ETPC rozważył, czy dostęp do sądu został wykluczony na mocy prawa krajowego zanim środek pozbawiający skarżącego piastowanej funkcji został przyjęty czy raczej w momencie przyjęcia tego środka. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy Trybunał stwierdził, że prawo krajowe nie wyłączało wyraźnie dostępu A. Baki do sądu w celu zakwestionowania zgodności z prawem wygaśnięcia jego mandatu.
Trybunał zaznaczył, że przedwczesne zakończenie kadencji A. Baki nie zostało poddane kontroli przez zwykły sąd lub inny organ realizujący kompetencje władzy sądowniczej. W ocenie ETPC brak kontroli sądowej wynika z przepisów prawnych, których zgodność z wymogami zasady państwa prawnego była wątpliwa. Trybunał zwrócił uwagę na wzrastające znaczenie, które zarówno Rada Europy, jak i orzecznictwo sądów międzynarodowych oraz praktyka międzynarodowa przypisują rzetelności proceduralnej w sprawach dotyczących usunięcia lub odwołania sędziów. Tym bardziej w stosunku do każdej decyzji dotyczącej zakończenia kadencji sędziego uzasadniona jest interwencja władzy, która jest od władzy wykonawczej i ustawodawczej niezależna. Wziąwszy pod uwagę okoliczności rozpatrywanej sprawy, Trybunał uznał, że Węgry naruszyły istotę prawa dostępu do sądu i większością głosów 15 do 2 orzekł o naruszeniu art. 6 ust. 1 EKPC.
Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 10 EKPC, Trybunał zauważył, że A. Baka w ramach działalności zawodowej publicznie wyrażał swoje poglądy na temat reform prawnych mających wpływ na sądownictwo. Niedługo po jednej z takich krytycznych wypowiedzi w parlamencie węgierskim w listopadzie 2011 r. zainicjowano i w zaskakująco krótkim czasie przyjęto zmianę ustawy o organizacji i administracji sądownictwa oraz przepisy przejściowe do nowej konstytucji, na podstawie których mandat prezesa Sądu Najwyższego miał wygasnąć wraz z wejściem w życie ustawy zasadniczej. Równolegle w projekcie ustawy o organizacji i administracji sądownictwa wprowadzono nowy warunek do spełnienia przez kandydata na stanowisko prezesa Kúrii, który odnosił się do okresu wykonywania funkcji sędziego na Węgrzech (co najmniej 5 lat). Skarżący nie spełniał tego nowego wymogu, a okres sprawowania funkcji sędziego ETPC nie mógł być w ogóle brany pod uwagę. Na tej podstawie ETPC uznał, że istniał *prima facie* związek przyczynowy między korzystaniem przez skarżącego z wolności wypowiedzi a przedwczesnym zakończeniem jego mandatu, zwłaszcza że władze krajowe nie podważały ani kompetencji A. Baki do wykonywania funkcji prezesa najwyższej instancji sądowej ani jego działalności zawodowej. W ocenie ETPC przedterminowe wygaśnięcie mandatu skarżącego to rezultat jego poglądów i publicznej krytyki inicjowanych reform prawnych, które dotyczyły władzy sądowniczej. Stanowiło to – zdaniem ETPC – ingerencję w korzystanie z prawa do wolności

wypowiedzi zagwarantowanego w art. 10 EKPC.

W ramach oceny, czy ingerencja w wolność wypowiedzi była usprawiedliwiona Trybunał skoncentrował uwagę na kwestii konieczności w demokratycznym społeczeństwie. Uznał, że Węgry nie mogły powołać się na niezależność sądownictwa w celu uzasadnienia przedterminowego wygaśnięcia mandatu prezesa sądu z powodów, które nie zostały ustanowione przez prawo i nie dotyczą braku kwalifikacji lub działalności zawodowej. Zdaniem Trybunału środek ten nie może służyć zwiększeniu niezależności sądownictwa, skoro jednocześnie jest konsekwencją wcześniejszego korzystania przez A. Bakę, sprawującego najwyższy urząd w sądownictwie, z prawa do wolności wypowiedzi. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy ETPC stwierdził, że przedwczesne wygaśnięcie mandatu prezesa Sądu Najwyższego wcale nie służyło utrzymaniu niezależności sądów, wręcz przeciwnie – było niezgodne z tym celem, a więc ingerencja w wolność wypowiedzi skarżącego nie miała uzasadnionego celu.

Ponadto Trybunał zaznaczył, że A. Baka wyrażał swoje poglądy i uwagi krytyczne na temat konstytucyjnych i ustawowych reform dotyczących funkcjonowania sytemu sądownictwa w państwie, niezależności i nieusuwalności sędziów oraz ich wieku emerytalnego. Trybunał potwierdził, że wypowiedzi skarżącego wyraźnie odnosiły się do kwestii interesu publicznego (były elementem debaty publicznej) i nie wykraczały poza granice zwykłej krytyki ze ściśle zawodowej perspektywy. W związku z tym prawo skarżącego do wolności wypowiedzi powinno mieć zagwarantowany wysoki poziom ochrony, a wszelka ingerencja w to prawo powinna podlegać ścisłej kontroli. Mimo że A. Baka pozostał sędzią i prezesem izby cywilnej Kúrii, to jednak faktem jest, iż jego kadencja jako prezesa Sądu Najwyższego zakończyła się trzy i pół roku przed końcem terminu, na jaki został wybrany. Sytuacja ta jest trudna do pogodzenia ze szczególną rolą władzy sądowniczej jako niezależnej gałęzi władzy państwowej, a także z zasadą nieusuwalności sędziów, będącej jedną z gwarancji niezawisłości sędziowskiej. Trybunał stwierdził, że przedwczesne wygaśnięcie mandatu prezesa Sądu Najwyższego było sprzeczne z celem zachowania niezależności sądownictwa. Poza tym środek ten miał „efekt mrożący" z punktu widzenia korzystania z wolności wypowiedzi. Zarówno skarżący, jak i inni sędziowie oraz prezesi sądów, z obawy utraty stanowiska, mogli bowiem zniechęcić się do uczestnictwa w debacie publicznej dotyczącej reform legislacyjnych wpływających na system wymiaru sprawiedliwości oraz spraw związanych z niezależnością sądownictwa.

Z punktu widzenia proceduralnego Trybunał uznał, że ograniczeniom przysługującemu A. Bace prawa do wolności wypowiedzi nie towarzyszyły skuteczne i wystarczające zabezpieczenia przed nadużyciami. Brak skutecznej kontroli sądowej środka zastosowanego wobec skarżącego także może prowadzić do naruszenia art. 10 EKPC.

W związku z powyższym Trybunał uznał, że podjęte przez władze węgierskie działania stanowiące ingerencję w wolność wypowiedzi nie były konieczne w demokratycznym społeczeństwie. Większością głosów 15 do 2 Trybunał stwierdził, że w sprawie A. Baki doszło również do naruszenia art. 10 EKPC.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie NSA z 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 1346/16

"Czy art. 32 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. z 2009 r. Nr L 243, str.1-58), z uwagi na motyw 29 preambuły do kodeksu wizowego i art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. z 2012 r. Nr C 326, str. 391-407), należy rozumieć w ten sposób, że nakłada na państwo członkowskie obowiązek zagwarantowania środka zaskarżenia (odwołania) do sądu?"

Postanowienie NSA z 16 czerwca 2016 r., sygn. akt I FSK 2078/14

"Czy przyjęte w przypadku wyrobów ciastkarskich i ciastek, jak w art. 41 ust. 2 w zw. z poz. 32 załącznika nr 3 do ustawy z dnia 11 marca 2005 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.), uzależnienie stawki ich opodatkowania jedynie od kryterium "daty minimalnej trwałości" lub "terminu przydatności do spożycia" narusza zasadę neutralności VAT i zakaz różnicowania sytuacji towarów w rozumieniu art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE 2006r. Nr L 347, s. 1)?"